

den selvstændige Bessaffenhed, som dette Lovforslag kræver; der vil det jo heller ikke komme til Anvendelse. Det vil kun kunne komme til Anvendelse i saadanne enkelte Tilfælde, hvor Husfruen driver et, saa at sige, helt selvstændigt Erhverv. Men medens jeg saaledes ikke tror at kunne tillægge dette Lovforslag nogen væsentlig Betydning i den Retning, hvor det formentlig egentlig er Forslagsstillerens Mening at tillægge det Betydning, kan jeg meget godt være med til at stemme for, at det maa blive til Lov, men af et væsentlig andet Hensyn, og det er navnlig af et Hensyn, som min ærede Sidemand (Stürup) kom ind paa at berøre. Jeg tror nemlig, at de Familier, hvor dette Lovforslag vil faae nogen Betydning, det er saadanne Familier, hvor Manden paa Grund f. Ex. af Driftsibighed aldeles forsømmer sin Familie, som drikker sin egen Fortjeneste op, som sælger, hvad der er af Bøhave og Andet i Huset, og som tager Konens Fortjeneste med og drikker den op tillige, hvis han kan faae fat i den, og saa lader han Husfruen sidde og sørge for sig selv og Børnene, som hun kan bedst. I saadanne Tilfælde finder jeg, at der virkelig er Trang til en Bestemmelse som den, dette Forslag indeholder. Det bør gjøres en saadan Husfru muligt, naar hun, forladt af Manden, sidder og ved Flid og Vindsibeligbed vil sørge for sig selv og sine Børn, at hun ikke skal udsættes for, at Manden, som hun maaste ikke se i Ugens Løb, Lørdag Aften kommer hjem og tager hendes Fortjeneste og drikker den op med. I dette praktiske Hensyn er det altsaa, at jeg ser dette lille Lovforslags Fortjeneste, og jeg vil derfor gjerne være med til, at det fremmes. — Der blev af min ærede Sidemand hentydet til de Betæneligheder, det kunde have, og som oprullede os et Billede ovre fra Sydamerikas Kyst, som ganske vist ikke var lysteligt at se paa. Jeg tror imidlertid ikke, at vi ved at lade dette lille Forslag blive til Lov vilde udsætte os for noget Lignende; man maa nemlig lægge Mærke til, at her er det ordnet saaledes, at naar en Husfru paastaar, at Noget er erhvervet af hende ved selvstændig Virksomhed, eller at Noget er anskaffet for det, hun har erhvervet, og derfor henhører under hendes Raabighed, saa har hun Bevisbyrden, og saafremt hun ikke kan føre Beviset, ville de paagældende Gjenstande gaa ind under Fællesboet og blive tagne til Kreditorernes Dækning, hvis der er Kreditorer, der søge Dækning i Boet. Der er altsaa ingen Fare i den Retning. Saa kunde man maaste sige, at, skal hun føre Beviset for, at Gjenstanden er erhvervet, er Ijsøbt ved det, hun har erhvervet, bliver Lovforslaget ikke til megen Nytte, thi det vil hun saagodt som aldrig kunne gjøre. Her mener jeg imidlertid, at i de Tilfælde, jeg nærmest tænker paa, vil det dog i Reglen ikke være saa saare vanskeligt for Husfruen at føre dette Bevis; det er nemlig saadanne Tilfælde, hvor Manden har,

faa at sige, gjort rent Bort inden Døre, inden han lader Familien sidde og skjette sig selv, og det vil derfor være temmelig klart for Nabber og Gjenboer, hvorledes Tilstanden var, det vil være temmelig klart, at Husfruen, hvis hun har kunnet anskaffe sig Et eller Andet, har maattet gjøre det ved eget Arbejde, og det vil derfor ingenlunde falde Husfruen vanskeligt i saadanne Tilfælde at føre det fornødne Bevis. Jeg tror altsaa, som sagt, at der gives Tilfælde, hvor dette lille Lovforslag, hvis det bliver til Lov, vil kunne være en Velgjerning og vil øve Retferdighed, og det er af dette Hensyn, at jeg skal tillade mig at anbefale, at Forslaget fremmes.

Winther: Den sidste ærede Taler mente, at et Lovforslag om denne Gjenstand burde fremkomme ikke ved privat Initiativ, men fra Regjeringen. Det er ganske vist, at dette var det Heldigste; men naar der nu foreligger et Forslag ved privat Initiativ, som gaar i en Retning, om hvilken man anerkender, at det er billigt og retferdigt, at der kommer Lovbestemmelser, er det jo dog en Selvsølg, at man ikke bør vise det tilbage her fra Thinget; thi dersom man gjorde det, vilde det give Regjeringen den Opfattelse, at der ikke for den var nogen Anledning til at gjøre Skridt i den omhandlede Retning. Svørigt har den høitæredede Minister ved tidligere Leiligheder udtalt sin Sympathi for, at der sker Noget i denne Retning; men han er kun vegen tilbage derfor paa Grund af de store Vanskeligheder, som ere forbundne med at faae noget Gjennemgribende gjort. Nu er det min Mening, at, fordi man ikke kan faae gjort Alt ved et Forhold til dets rigtige Indretning, skal man ikke vægre sig ved at gjøre, hvad man kan i et givet Øieblik, og det forekommer mig, at der her er al Grund til, at vi gjøre et Skridt fremad, selv om det er et lille Skridt. Det maa vi lade os nøie med. Der er saa mange Reformers, vi ønske gjorde, som vi slet ikke faae gjort Noget ved, og det har tidligere været Tilfældet, at Et og Andet havde man kunnet faae gjort, men det har man ikke villet, fordi man vilde have det Hele. Nu forekommer det mig, at her skulde man være bleven klog af Stude, og tage, hvad man kan faae, naar det blot gaar i den rigtige Retning. Hvad Indholdet af Lovforslaget angaar, ser jeg ikke Andet, end at det var ønskeligt, om det kunde blive Lov, som staar deri; men det forekommer mig, at der bør gjøres noget Mere, der ligesaa let kan gjøres som det, der her er foreslaaet. Det forekommer mig nemlig, at de Ulemper, der i Særdeleshed findes i de Samfundsdrag, som den ærede Forslagsstiller væsentligt har taget Hensyn til, ere af den Bessaffenhed, at der kan fra Lovgivningsmagtens Side være Anledning til at gribe ind, selv om man ikke kan udsirække sin Virksomhed til alle de Forhold, der kunne finde Sted i flige Forhold.